

เทศน์เช้า วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมนี้เป็นอาหารของใจ เราทำบุญกุศลนั้นเป็นอาหารของร่างกาย คนเราเกิดมามีชีวิต สิ่งมีชีวิตต้องมีอาหาร เวลาอาหารของเราอาหารเป็นคำข้าว เวลาอาหารของเทวดาเป็นวิญญาณาหาร อาหารของพรหมเป็นผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร อาหารในวัฏฏะ สิ่งที่เป็นบุญกุศล เราสร้างบุญกุศลของเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราต้องทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดี

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเราเป็นญาติกันโดยธรรม เราเป็นญาติกันโดยธรรมนะ เรามีปากมีท้องเหมือนกัน เวลาเรามีปากมีท้องเหมือนกัน คนร่างกายเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน แต่ความรู้สึกของคนแตกต่างกันมหาศาลเลย เวลาแตกต่างกันมหาศาล แตกต่างกันตรงไหน แตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนาไป คนทำบุญกุศลมา สร้างแต่คุณงามความดีมา คิดแต่เรื่องดี ๆ นะ คนเราขาดตกบกพร่องมาก็ขัด ๆ เจิน ๆ คนทุกข์คนจน คนทุกข์ยาก แล้วบอกนี่เป็นเวรเป็นกรรม

กรรมคือการกระทำไง ถ้าการกระทำ เราเกิดมาแล้วเราอยากมั่งมีศรีสุข เราอยากสมความปรารถนา แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญกุศลนะ บุญคือพ้นจากความเป็นหนี้ เวลาเป็นหนี้เป็นสินมันทุกข์มันยากนะ เวลาเป็นหนี้เป็นสิน ความสุขของเราความสุขในพระพุทธศาสนา ความสุขในพระพุทธศาสนาคือคนที่พ้นจากความเป็นหนี้ เวลาเป็นหนี้มันวิตกกังวลไปทั้งนั้นนะ เวลาพ้นจากความเป็นหนี้มันปลอดโปร่ง มันสบายอกสบายใจ แต่เวลาเราทำหน้าที่การงานของเรา เราต้องปากกัดตีนถีบเพื่อความมั่นคงของชีวิต ๆ อันนั้นมันเป็นอำนาจวาสนา เป็นสติปัญญาของคน

นี่ไง คนเราเกิดมา เราเป็นญาติกันโดยธรรม เสมอภาคกันโดยธรรม เห็นไหม ถ้าความเป็นหนี้เป็นสินเป็นความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ ความเป็นหนี้เป็นสิน เราต้องวิตกกังวล มันจะ

มีความทุกข์ในหัวใจ แต่ถ้ามั่นพันจากความเป็นหนี้ พอพ้นจากความเป็นหนี้แล้วมันสบายใจ พอสบายใจแล้วหน้าที่ของเราต่อไปละ หน้าที่ของเราก็ต้องหาอยู่หากินไป

ความหาอยู่หากิน นั่นไง ทำไมคนอื่นเขาทำประสบความสำเร็จ ทำไมเรากระเสือกกระสนของเราขนาดนี้ เวลากระเสือกกระสนของเรา กระเสือกกระสนเพราะว่าเราทำมาอย่างนี้ไง เราทำมาอย่างนี้ เรามีสติปัญญาเท่านี้ เรามีเชาวน์ปัญญาเท่านี้ ทำไมเราไม่มีความรอบคอบแบบเขา ทำไมเราไม่มีสติปัญญาเหมือนเขา ทำไมเขาไม่มีสติปัญญาวิเคราะห์วิจัยเหมือนคนที่ประสบความสำเร็จละ ทำไมเราไม่มีความอดทนเหมือนเขา ทำไมเราไม่มีขันติธรรมเหมือนเขา เวลาเขามีขันติธรรม เขามีความอดทน เขามีความขยันหมั่นเพียร เขามีการกระทำของเขา เราไม่ได้พูดถึงเลย เรานั่งเฉยๆ แล้วจะให้มันลอยมา

ไอ้คนที่เขาประสบความสำเร็จนะ คนประสบความสำเร็จเขาล้มลุกคลุกคลานมาขนาดไหน คนประสบความสำเร็จเขาพลาดมามากน้อยแค่ไหน ความผิดพลาดของเขามันเป็นคติกับเขา ความผิดพลาดของเขา เขาเอามาเป็นต้นทุนของเขา เพราะความผิดพลาดอย่างนั้นทำให้เขาเจ็ดขาขยาด เขาต้องรอบคอบมากขึ้นไง ไอ้เราไม่มีประสบการณ์สิ่งใดๆ เลย เห็นไหม

ธรรมะเสมอภาค สุขทางโลกคือสุขพ้นจากความเป็นหนี้ พ้นจากความเป็นหนี้เป็นสินมีความสุขของเรา แต่ถ้ามั่นเป็นหนี้เป็นสิน นี่เป็นหนี้เป็นสินด้วยความก้ำกั้มันมานะ แต่ถ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ หนี้เวรหนี้กรรม เวลาหนี้เวรหนี้กรรม สายบุญสายกรรมๆ สายบุญอภิชาติบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ เด็กที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ พ่อแม่มีวุฒิภาวะขนาดนี้ เวลาลูกขึ้นมาลูกมีวุฒิภาวะที่มากกว่า ลูกมีวุฒิภาวะดีกว่า วุฒิภาวะที่ชักจูงพ่อแม่ไปด้วย นี้อภิชาติบุตร แต่บุตรที่เกิดมาลากพ่อแม่เข้าคุกเข้าตาราง ไปประกัน ไปคุกเล่มันอยู่อย่างนั้นนะ นั่นนะบุตรที่สายบุญสายกรรม เป็นหนี้เวรหนี้กรรม ถ้าหนี้เวรหนี้กรรม

ถ้าหนี้เวรหนี้กรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เวลาหนี้เวรหนี้กรรมต่อกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนไป เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เราไม่จองเวรจองกรรมต่อกันนะ ถ้ามั่นศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมันสังเวชใจ สังเวช การกระทำทำด้วยความพลังผลอกก็ได้ ทำด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้ เวลาทำด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ทำด้วยอาฆาตมาดร้าย ทำด้วยการจองเวรจองกรรม ไอนั้นแหละกรรมมันให้ผล

แต่คนเราเวลาทำแล้วทำผิดพลาด เวลาทำแล้วรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เยอะแยะไปหมด แต่การกระทำ กรรมคือการกระทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เวลาทำไปแล้วมันต้องให้ผลทั้งนั้น เวลาให้ผลแล้ว สิ่งที่ให้ผล ให้ผลมาไง มันต้องให้ผล ผลของมัน แต่มันจะให้ผลแต่ภพชาติใด เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อจินไตย ๔ กรรมนี้เป็นอจินไตยนะ

คำว่า “อจินไตย” เพราะอะไร คำว่า “อจินไตย” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไปไม่มีต้นไม่มีปลาย เราเกิดเราตายมาไม่มีต้นเหตุปลายเหตุมาจากไหนเลย แล้วมันจะมาสนองตอนไหนล่ะ เวลามันสนองตอนไหน ที่มันสนองรุนแรง เราก็กระทบรุนแรง ถ้าเวลามันสนองเบาบาง เบาบางตรงไหน เขาเรียกกรรม กรรมทำแล้วมันจะให้ผล แต่ให้ผลแล้วเราบรรเทาของเราๆ

เวลาทำบุญกุศลของเรา เจ้ากรรมนายเวร อุทิศส่วนกุศลให้เขา คือขอขมาลาโทษ ขออภัยกันนะ คนเราทำผิดพลาดต่อกัน เราขออภัยต่อกันนะ มันเบาบางลง มันเบาบางลง มันต้องเบาบางลง แต่มันต้องมีผล มีผลทั้งนั้นนะ มีผล นี่หนี่วเรหนี่กรรม หนี่วเรหนี่กรรม คนที่มีกรรมดี มาวัดมาวา มาวัดมาวาเพื่อสร้างบุญกุศลของเรา สร้างให้หัวใจเราเข้มแข็งขึ้นมา เข้มแข็งขึ้นมา คนเกิดมาอายุขัยเหมือนกัน คนเกิดมาจากพ่อจากแม่ แล้วคนเกิดมาชีวิตหนึ่ง แล้วคนเกิดมาต้องตายไปทั้งสิ้น แต่ตายไป

เวลาหลวงตาท่านพูดนี้เราซึ่งมาก เวลาเกิดมาแล้วขวนขวายๆ ขวนขวายหาแต่สมบัติสาธารณะ ขวนขวายหาสมบัติโลก แต่สมบัติของตนๆ สติปัญญามันคิดไม่ได้ สติปัญญามันคิดได้ว่าสมบัตินี้เป็นของเราๆ สมบัตินี้เป็นของเรา เราไม่พลัดจากเขา เขาก็ต้องพลัดจากเรา เราเกิดมา เราหาเงินหาทองมา เราต้องใช้จ่ายจนเงือครอบครั้ว เราใช้จ่ายมาตลอดเวลา เขาต้องพลัดพรากจากเราไปแน่นอน แต่ถ้าเราพลัดพรากจากเขาไป เราสิ้นอายุขัย เราตายไป เราต้องพลัดพรากจากเขาไปแน่นอน แล้วสิ่งที่จะไปกับเรานั้นคืออะไร กรรมดีกรรมชั่วเท่านั้น

ที่นี้กรรมดีกรรมชั่ว เห็นไหม หนี่วเรหนี่กรรม ถ้าคนมีสติมีปัญญา มาวัดมาวามาฟังเทศน์ ฟังธรรมขึ้นมา แล้วมันพยายามจะประพฤติปฏิบัติ ถ้าพยายามประพฤติปฏิบัติ นี่ขัดเกล้ากิเลสๆ ขัดเกล้าให้มันเบาบางลง ชุติงควัตระๆ ที่เรากำลังอยู่นี้เป็นเครื่องขัดเกล้ากิเลส แต่ไม่ใช่การชำระกิเลส

เวลาชำระกิเลสด้วยมรรคด้วยผล นี่ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ความเป็นทุกข์ ทุกข์นี้เป็น อริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง เราต้องการแสวงหา เราต้องการเผชิญหน้ากับมัน แต่ทางโลกเขา ปฏิเสธๆ เขาต้องการความสุขๆ

ความสุขอันนั้นมันเป็นอารมณ์ อารมณ์ที่ความพอใจ อารมณ์ที่เพลิดเพลิน แต่ทุกข์มันเป็นความจริง ทุกข์มันเป็นความจริง หมายความว่า ชีวิตนี้มันต้องพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้มัน อยู่ไม่ได้ ทุกข์คือความทนอยู่ไม่ได้ ใครทนอยู่ในอารมณ์เดียวได้ ใครทนอยู่ในอริยาบถเดียวได้ ใครทนอยู่กับความรู้สึกนึกคิดอันเดียวได้...ไม่ได้ทั้งนั้น มันเป็นความจริง นี่ไง แต่ไม่เคยพบเคย เห็นมันไง เราปรารถนาแต่ความสุขไง พอมันเปลี่ยนแปลงไป เออ! สุข

เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก โลกนี้ไม่มีอะไรเลย ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ และทุกข์ดับไป แต่ของเราต้องการปรารถนาความสุขๆ สุขๆ เราก็แสวงหากันอยู่นี่ไง สุขของเราให้ มันมีบุญกุศล ให้มันผ่อนหนักเป็นเบา ให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา ให้เจริญงอกงามขึ้นมานะ แต่ ถ้าเวลาเป็นจริงๆ เป็นจริงเพราะอะไร มันพ้นจากวิญญูะไ

ถ้ามันเป็นเรื่องของโลกนี้เป็นอามิส เวลาเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เวลาหมดอายุขัย มันก็ต้องเวียนมา มันหมุนเวียนของมันอยู่อย่างนั้นไง ถ้ามันหมุนเวียน ผลของวิญญูะๆ ไง ในการ เราจะใช้หนี้เวรหนี้กรรม

ถ้าหนี้เวรหนี้กรรม คนที่มีสติปัญญาเขาถึงมาวัดมาวา เขาถึงมาประพฤติปฏิบัติ มาจำศีล มาจำศีลเพื่อให้จิตเป็นปกติของหัวใจ ให้จิตเป็นปกติมา ถ้าจิตเป็นปกติมาแล้ว ถ้ามันทำสมาธิได้ เราจะเข้าสู่ความเป็นจริงในหัวใจของเรา ถ้าเราเข้าสู่ความเป็นจริงในหัวใจของเรา ถ้าเรา ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้น ปัญญาที่มันจะแก้ไขขึ้นมา ถ้าปัญญาแก้ไขขึ้นมา พันธุ์ข้าวทุก ชนิด ถ้าเขาจะเอามาเป็นข้าวสาร เขาต้องเข้าโรงสี สำนักปฏิบัติมันเหมือนโรงสี โรงสีถ้าสีข้าวๆ ข้าวชนิดไหนมันก็ต้องมีการสี สีขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อข้าวเปลือก เพื่อแกลบ เพื่อรำ เพื่อต่างๆ แล้ว เหลือข้าวสาร ข้าวสารนั้นถ้าจะกินได้ เขาต้องหุงหา หรือข้าวสารนั้นเขาเอาไปทำเป็นแป้ง เป็น สิ่งต่างๆ เป็นอาหาร เขาต้องประกอบเป็นอาหารขึ้นมา การกระทำนี้เป็นวิธีการทั้งนั้น องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงวิธีการนี้ทั้งนั้น แล้วถ้าคนที่มีสติปัญญาเขาจะยอมทนไฉน ยอมทนในธรรมวินัยนี้ไฉน ถ้ายอมทนในธรรมวินัยนะ เขาจะสี เขาจะพยายามขัด เขาพยายาม ทำให้เขา

นี่ไง หนีเวรหนีกรรมไง ถ้าหนีเวรหนีกรรมถ้ามันเป็นความจริง มันจะขามันจะ สะอาด มันจะดีขึ้นไง แต่ได้กินหรือยัง มันยังไม่ได้กินเพราะมันไม่เป็นปัจจัยตั้ง ไม่เป็นสันติภูฏิ โภโก ไม่เป็นความจริงนี่ไง

เราเกิดมาเป็นญาติกันโดยธรรมๆ สุขในพระพุทธศาสนา สุขคือพ้นจากความเป็นหนี้ ถ้า พ้นจากความเป็นหนี้มันปลอดโปร่งมันโล่งโลงนะ แต่ไอ้เรื่องปัจจัย ๔ มันเป็นความสามารถของ คนอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่เรื่องความทุกข์ ความเป็นหนี้เป็นสินต้องหลบหน้า ต้องหลบซ่อนเขา ต้อง กลัวเขามาทวงหนี้ ต้องคอยหลบคอยหลีกเขา เพราะเราเป็นหนี้เขา

แต่ถ้าเราไม่เป็นหนี้ เราไปกลัวใคร จะใหญ่โตมาจากไหนมา สิทธิความเป็นมนุษย์ มนุษย์ มีสิทธิเสมอภาคเท่ากัน ใครมันจะใหญ่กว่าใคร คนรวยคนจนมาจากไหน มันก็คนเหมือนคน ทั้งนั้นนะ ถ้าพ้นจากความเป็นหนี้แล้วไม่เคยตกอยู่ในอำนาจใครเลย ไม่เคยกลัวใครเลย เห็นไหม เราเสมอภาคกันไง

แต่ถ้ากิเลสละ กิเลสมันบีบคั้นหัวใจนะ คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ หัวใจนี้ยิ่งใหญ่หนัก หัวใจนี้ยิ่งใหญ่หนักถ้ามันพัฒนาของมัน มันแก้ไขของมันได้ คุณติ เวลาครูบาอาจารย์ของเราเทศน์ เทวดา อินทร์ พรหม เทวดา อินทร์ พรหม พวกเราอยากเห็นอยากเจอ เราไม่เชื่อเลย เทวดามีจริง หรือเปล่า นรกสวรรค์มีจริงหรือเปล่า ไม่เคยมีใครเชื่อ ไม่เชื่อเพราะอะไร เพราะกิเลสมันปิดหูปิด ตา เพราะความปิดหูปิดตา อวิชชาถึงให้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง

เวลากวานาไป พอจิตมันสงบ มันเปิดหูเปิดตาขึ้นมา แค่นี้เป็นสัมมาสมาธิ เวลาผู้ที่เขาได้ ฌานสมาบัติเขาเห็นวัฏฏะ เขาเข้าใจของเขา ของเขาๆ แล้วมันแก้ยังไงล่ะ เห็นแล้วแก้ไม่ได้ คอ ตกนะ

สิ่งที่กาพเทวิลเขาเป็นพราหมณ์ เขาไปนอนบนพรหมเถยนะ เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด โลกธาตุนี้ไหวหวั่นเลย เขานอนอยู่บนพรหม เอ๊ะ! มันแปลกประหลาด มหัศจรรย์ เพราะเขาเป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะ คำว่า “เป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะ” คือ ว่าเขาเป็นพราหมณ์เหมือนกันใช่ไหม พระเจ้าสุทโธทนะเป็นกษัตริย์ใช่ไหม เขาเป็นเพื่อนกัน เป็นมนุษย์ เขามีอยู่จริงในพุทธประวัติไง

เวลาเขาขึ้นไปนอนบนพรหมได้ เขาได้ฌานสมาบัติ แต่เขาไปไม่ได้ พอสุดท้ายไปไม่ได้ พอลงมา เพราะพรหมณ์เขาต้องไตรเวท เขาต้องถึงพุทธลักษณะ พอเห็นนะ มาถึงมาขออุงคัม สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเจ้าสุทโธทนะให้มหาดเล็กเข็นออกมา นีลुक ราชกุมาร เห็นแล้ว โอ้โฮ! ดีใจมาก พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว เพราะอะไร เพราะเขาต้องมา เขาต้องพุทธลักษณะมาหมดเลย โอ้โฮ! เปียะ! พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว โอ้โฮ! ดีใจมาก ดีใจมากเพราะอะไร เพราะเขาใช้ฌานสมาบัติ เขาอนบนพรหมได้ แต่เขาไม่มีปัญญา เขาไม่สามารถแก้กิเลสได้ เขาไม่รู้จักกิเลส เขาไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้จักสมุทัย ไม่รู้จักมรรคผล ไม่รู้จักนิโรธ ไม่รู้จักมรรค ไม่รู้จักอะไรเลย ไม่มีอะไรเลย ทั้งๆ ที่เขาเข้าฌานสมาบัติได้ ไปนอนบนพรหมก็ได้ ทำอะไรก็ได้ แต่ไม่มีสติปัญญาสามารถจะชำระล้างกิเลสได้

หัวเราะแล้วก็ร้องไห้ ร้องไห้เพราะว่าเขารู้ถึงชะตาชีวิตของเขาไป เขาต้องตายก่อนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ เขาต้องตายก่อน พอเขาตายไปก่อน เขาก็ไม่ได้ผลนี่ไง นี่เวลาจะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา จิตนี้ต้องกลั่นออกมาจากอริยสัจ อริยสัจมันคืออะไร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วทุกข์มันเป็นอย่างไร แล้วสมุทัย สมุทัยคือค้นหาความทะยานอยาก สมุทัยคือความต้องการความปรารถนา คือการขบไส ความต้องการ แล้วเราก็ออยู่ตรงนี้ แล้วเรายู่กับสมุทัย อยู่กับค้นหาความทะยานอยากของเรา แล้วว่าเป็นสุขๆ มันจะเป็นสุขได้อย่างไร ชีวิตนี้มันยังไม่คงที่เลย สรรพสิ่งในโลกนี้ยังไม่มียอะไรคงที่เลย แล้วเรายกจะมีความสุข ความสุขเกิดจากความไม่จริงจัง ความเหลวไหล มันจะเป็นความสุขได้อย่างไร

แต่ถ้าเป็นความจริง ถ้าจิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตมันสงบเข้ามา มันความตั้งมั่นๆ นี่สิ่งที่มีค่าๆ จะเห็นเลยแหละ สิ่งที่มีค่าคือหัวใจสงบระงับเข้ามา แล้วสงบระงับด้วยอะไร ด้วยการกระทำของเรา แล้วเกิดสติเกิดปัญญาขึ้นมา ภาวนามยปัญญา นี่ไง ข้าวเปลือกที่มันจะเป็นข้าวสารได้มันต้องเข้าโรงสี ถ้านักปฏิบัติเขาจะขัดเขาจะสี ถ้าเขาจะขัดสี มันเป็นความจริงขึ้นมา ใจ มันไม่มีข้าวเปลือกพิเศษ ภูเขาไม่ต้องสี ภูเขาดีกว่ามี... ไม่มี ข้าวเปลือกนั้นข้าวเปลือกเนา

คูลี เวลาหลวงปู่ขาว เวลาท่านพิจารณาของท่านนะ ท่านพิจารณาข้าวของท่าน ข้าวถ้ามันได้หุงสุกแล้วมันจะไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก แต่ข้าวที่มันตกลงสู่พื้นดิน มีน้ำมีอากาศดี มันต้องเกิดอีก แล้วบอกว่าข้าวของภูษนิคพิเศษ ข้าวของภูเขาไม่ต้องสี กินได้เลย

เอ็งกินนะ เอ็งกินข้าวเปลือก กินเข้าไปพร้อมเกลบ กินเข้าไปสิ มันกินไม่ได้ ถ้ากินไม่ได้
ข้อเท็จจริงมันเป็นแบบนี้ เราต้องอยู่กับความจริงสิ ความจริงเป็นความจริง มันต้องขัดต้องสี ต้อง
มีการกระทำ ต้องตัดแปลงนิสัยของตน ต้องทำลายอวิชชา ทำลายกิเลสต้นหาคความทะยานอยาก
ต้องการไอ้ความมักมากอยากใหญ่ อยากเหยียบย่ำคนอื่น ต้องขัดต้องสี มันเป็นไปไม่ได้ที่บอก
จะเป็นข้าวเปลือกพิเศษ มันไม่มีอยู่หรอก ไม่มีอยู่ในวิญญูะ ของวิเศษไม่มีอยู่ในวิญญูะ ของเป็น
ความจริงต่างหาก สัจจะความจริงต่างหาก อริยสัจต่างหาก สัจจะความจริงอันนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา บอกว่าคนเรามันเสมอกันโดยธรรม
เราเกิดมามีปากมีท้องเหมือนกันนะ พระก็มาจากมนุษย์ พระก็มาจากคน เพราะเห็นภัยใน
วิญญูสงสาร เพราะมีสติปัญญาถึงได้เสียสละความเป็นฆราวาส สิทฺธิความเป็นฆราวาส สิทฺธิตาม
กฎหมายนั้น เวลาสละแล้วมาเป็นพระ คีต ๒๒๗ ภิภุห้ามดำรงชีวิตแบบคฤหัสถ์ การ
ดำรงชีวิตแบบคฤหัสถ์ไม่ได้ ถ้าเป็นคฤหัสถ์ต้องป็นคฤหัสถ์ ถ้าเป็นพระต้องเป็นพระ

เวลาเป็นพระขึ้นมาแล้ว นี่ไง เพราะเห็นภัยในวิญญูสงสารไง เกิดมากับความเสมอภาคกัน
ความเป็นมนุษย์ไง แต่มนุษย์ที่มีโอกาส มนุษย์ที่จะประพฤติปฏิบัติ มนุษย์ที่มีธรรมวินัยที่จะมา
ขัดสีกิเลสต้นหาคความทะยานอยากของตน ไม่ใช่มนุชย์ชนิดพิเศษ เอาสิทธิพิเศษ ข้าวของกูไม่
ต้องขัดไม่ต้องสี ข้าวของกูเป็นข้าวทิพย์ มันก็นอกวิญญูะ นอกเหตุนอกผล ไม่มีอยู่จริง พอไม่มีอยู่
จริง มันไม่ต้องเข้ามาถ่วงหนักสังคม ไม่ต้องมาถ่วงหนักวงการพระ อย่าให้พระต้องมาแบกหาม
ให้สิ่งเลวทรามนี้ขึ้นมาครอบงำ

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ มันต้องเป็นจริงขึ้นมา ต้องขัดต้องสี จะเป็นข้าวสาร จะเป็นข้าวสุก จะ
เป็นอาหารที่ในบาตร เขาหุงหาใส่บาตรมา เขาทำมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขา เขาหุงหาเป็น
อาหารมาปากหม้อแล้วตักใส่บาตรพระ พระจะฉันอาหาร สิ่งที่เขาได้อธิษฐานบนบิณฑบาตของเขา
เวลาอาหารเขายกขึ้นบนบถอธิษฐานว่าสิ่งนี้ควรเป็นบุญกุศลของเขา แล้วใส่บาตรพระมา พระ
ที่ได้บิณฑบาตมา สิ่งที่จะขบฉันได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของคฤหัสถ์เขา แล้วเขาหวังอะไร เขา
หวังให้เป็นข้าวพิเศษใช่ไหมหวังว่าไม่ต้องทำอะไรเลย มีแต่ปาก มีแต่โลกธรรมคอยทิ่มคอยแทง
เขา พระอย่างนั้นหรือ

พระมันต้องเป็นพระจริงๆ สิ พระเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าประเสริฐมันต้องแก้ไขตัวเอง ต้อง
ทำตัวเอง นี่ไง ไม่มีข้าวพิเศษ และก็ไม่มีพระพิเศษด้วย พระก็คือพระ เราเกิดมาเป็นมนุษย์เรา

เสมอภาคกันโดยธรรม เราเป็นญาติกันโดยธรรม มีปากและท้อง องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกนะ คนที่เกิดมาไม่เคยเป็นญาติเป็นที่พี่น้องกันมาไม่มี เพราะการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้ไม่มีที่สิ้นสุด และมันต้องมีภพชาติหนึ่งที่เราเคยเกิดเป็นญาติเป็นที่พี่น้องกันมา มันถึงเกิดมาร่วมสังคัมกัน สภาภกรรมๆ

ฉะนั้น พอทำแล้ว เกิดมาแล้วถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เกิดมาในท่ามกลางพระพุทธศาสนา กึ่งกลางพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาด้วยมรรคด้วยผล ด้วยการกระทำของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นรื้อกันขึ้นมาด้วยข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ไอ้ข้อวัตรปฏิบัตินี้มีคุณค่ามาก คือหนทาง ไม่มีถนนหนทาง ไม่มีสาธารณูปโภค ประชาชนอยู่ไม่ได้ สิ่งที่จะอยู่ได้สะดวกสบายคือสาธารณูปโภคนั้น ข้อวัตรปฏิบัติมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านค้นคว้า ท่านกระทำมาขนาดไหน แล้วท่านวางไว้ให้เป็นแนวทางให้ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร ประพฤติปฏิบัติ มันจะมาเหยียบย่ำอย่างนั้นได้อย่างไร มันจะมาเหยียบย่ำ มันจะมาเป็นข้าวนิคพิเศษไม่ต้องผ่านโรงสีได้อย่างไร

ข้าวที่ดีมันต้องผ่านเครื่องสีเครื่องขัด จะเอาข้าวกล้องก็ได้ จะเอาข้าวสาร ข้าวขาวก็ได้ จะเอาข้าวชนิดใดก็ได้ อยู่ที่เรตั้งค่ามัน อยู่ที่หัวใจที่มันปรารถนา อยู่ที่ความตั้งใจ อยู่ที่การกระทำ อยู่ที่ความมุมานะ อยู่ที่อำนาจวาสนา นี่ถ้ามีอำนาจวาสนามันจะคิดดี คิดเพื่อสังคัม คิดเพื่อสังฆะ ไม่ใช่คิดเลว คิดเลวมันคิดแบบมาร แบบเปรต แบบผี เอวัง